

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobce

Y. K.

zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem
se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalované

**Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 9. 2015, č.j. MV-29272-3/SO-2015

takto:

I. Žaloba se **z a m í t á**.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 25. 11. 2014, č.j. OAM-25532-39/TP-2012, kterým byla dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

„zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v podané žalobě nejprve v obecné rovině namítal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a pro vnitřní rozpornost. Vytkl správním orgánům opomenutí základních zásad, a to povinnosti dbát, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu; šetřit oprávněné zájmy účastníků; vycházet účastníkům vstříc; v případě nejasných okolností postupovat dle zásady *in favorem libertati*. Namítal, že odůvodnění rozhodnutí nenaplnuje požadavky v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) a že správní orgány nezjistily skutkový stav věci bez důvodných pochybností dle § 3 správního řádu.
3. Namítal, že správní orgán I. stupně postupoval nezákonně, jelikož nerozhodl v zákonem stanovených lhůtách. Žalobce podal žádost před dosažením 18 let a tím, že správní orgán I. stupně nerozhodl v dané lhůtě, čímž mu znemožnil získat povolení k trvalému pobytu ve „zjednodušeném režimu“ ještě před dosažením plnoletosti.
4. Odmítl právní posouzení správních orgánů, že se soustavně nepřipravuje na výkon budoucího povolání. Připustil, že v době vydání rozhodnutí nestudoval, to však neznamená, že se na budoucí povolání nepřipravoval. Žalobce totiž tím, že ve věku 20-ti let navštěvoval intenzivní jazykové kurzy, se připravoval na přijímací řízení na vysokou školu, pro které je dobrá znalost českého jazyka základním předpokladem. Žalobce tuto přípravu pouze dočasně přerušil, a to z objektivních důvodů, které spočívaly v bezpečnostní a politické situaci na Ukrajině a v nezákonném postupu správního orgánu I. stupně.
5. Nesouhlasil s procesním postupem správních orgánů v řízení, jelikož při právním posouzení soustavné přípravy na budoucí povolání postupovaly v rozporu s § 2 odst. 1, § 3, § 4 odst. 1 správního řádku, když důkazy byly hodnoceny v neprospěch žalobce; na druhé straně nebyly v řízení řádně zohledněny skutečnosti, jež odůvodňovaly dočasné přerušování studia žalobcem.
6. Dále namítal nepřezkoumatelnost žalobou napadených rozhodnutí, neboť v nich absentuje dostatečné vypořádání s přiměřeností rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány ignorovaly vazby žalobce na území České republiky a soustředily se na zcela nedůležité okolnosti. Poukázal na znění uvedeného ustanovení s tím, že správní orgány jsou povinny vypořádat se s veškerými hledisky, která jsou v něm uvedena, a za tímto účelem jsou povinny minimálně se pokusit cizince vyslechnout nebo jej vyzvat, aby se k těmto otázkám vyjádřil. Vytkl správním orgánům, že se nezabývaly dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života matky žalobce, a upozornil na nezbytnost dodržovat mezinárodněprávní závazky.
7. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil k dalšímu řízení.
8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 4. 11. 2015 odmítla veškeré žalobní námitky.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

9. Vysvětlila, že žalobce nesplňoval podmínku dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, jelikož jeho studium v kurzu českého jazyka v Centru vzdělávání Valentina Winklera od 18. 7. 2014 nelze považovat za soustavnou přípravu na budoucí povolání. Studium v dané instituci totiž nelze postavit na roveň studiu na střední nebo vyšší odborné škole, jelikož se nejedná o studium v jednoletých kurzech cizích jazyků s denní výukou v institucích, které jsou zařazeny v seznamu vzdělávacích institucí dle § 15 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře a vyhlášky č. 19/2014 Sb, o zápisu vzdělávacích institucí do seznamu vedeného pro účely státní sociální podpory a důchodového pojištění a o studiu v jednoletých kurzech cizích jazyků s denní výukou (dále jen „vyhláška č. 19/2014 Sb.“). Dále Centrum vzdělávání Valentina Winklera není školou dle školského zákona, nýbrž se jedná o podnikatelský subjekt provozující svou činnost na základě živnostenského oprávnění, bez akreditace Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy. Navíc žalobce dokončil své studium v kurzu dne 14. 8. 2014, což vyplynulo z potvrzení Centra vzdělávání Valentina Winklera ze dne 4. 9. 2014.
10. Konstatovala, že žádost žalobce byla posouzena v souladu se zákonem o pobytu cizinců, správní orgán I. stupně nevybočil z mezí správního uvážení a přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, z jakého důvodu žalobce zákonné podmínky nesplnil.
11. Žalovaná navrhla soudu, aby žalobu zamítla.
12. Na ústním jednání právní zástupkyně žalobce setrvala na procesním stanovisku a zdůraznila, že zásadní pochybení správních orgánů v dané věci tkví v jejich nečinnosti. Nečinnost správních orgánů v daném řízení totiž způsobila, že žalobce v mezidobí zletil, což by se však nestalo, pokud by správní orgány rozhodly ve věci v zákonem stanovených lhůtách.
13. Žalovaný se z účasti na ústním jednání ve věci písemně, podáním ze dne 12. 4. 2018, omluvil a souhlasil s jednáním ve své nepřítomnosti.

III.

Obsah správního spisu

14. Žalobce podal jako nezletilé dítě dne 14. 11. 2012 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny.
15. Dne 11. 10. 2013 správní orgán I. stupně vyzval žalobce, aby předložil doklady prokazující, že se od dosažení zletilosti do současnosti připravuje na budoucí povolání, včetně výhledu do budoucnosti; úřední překlad svého maturitního vysvědčení ze dne 27. 6. 2013 ze Státní průmyslové školy; úřední překlad potvrzení Farmářského hospodářství „Lukačivka“ o tom, že od 28. 6. 2013 do 28. 6. 2014 absolvuje praktický doškolovací kurz v oboru elektromechanika na Ukrajině.
16. Z Protokolu ze dne 12. 5. 2014 vyplývá, že žalobce v průběhu výsledku uvedl, že přicestoval do České republiky v březnu 2014 s cílem zde studovat. Potvrdil, že do 28. 6. 2014 je na praxi, poté by chtěl studovat kurz českého jazyka a následně na elektrikáře. Dále vypověděl, že jeho matka v České republice pracuje; jiné vazby na území České republiky nemá.
17. Žalobce k další výzvě správního orgánu I. stupně ze dne 16. 7. 2014 k předložení aktuálního dokladu o studiu doložil dne 7. 8. 2014 Potvrzení o přihlášení do kurzu ze dne 1. 8. 2014 vydané společností Valentina Winkler s.r.o. Centrum vzdělávání, dle kterého se

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

žalobce zapsal do individuálního intenzivního kurzu českého jazyka. Dne 4. 9. 2014 žalobce doložil Potvrzení o absolvování kurzu českého jazyka pro cizince ze dne 2. 9. 2014, dle kterého žalobce absolvoval v období od 15. 7. 2010 (správně 2014, pozn. soudu) do 14. 8. 2014 kurz českého jazyka pro cizince, přičemž výuka probíhala 4 x týdně vždy 2 vyučovací hodiny, tj. celkem 40 vyučovacích hodin.

18. Ze sdělení Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, oddělení koncepce vzdělávací soustavy ze dne 30. 9. 2014 vyplývá, že studium žalobce poskytované společností Valentina Winkler s.r.o. Centrum vzdělávání nelze postavit na roveň studiu na střední nebo vyšší odborné škole, neboť za takové studium se považuje toliko studium v jednoletých kurzech cizích jazyků s denní výukou v institucích, jež jsou zařazeny v seznamu vzdělávacích institucí dle § 15 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“ a vyhlášky č. 19/2014 Sb., přičemž daná instituce nemá akreditaci udělenou Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy.
19. Dne 25. 11. 2014 správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobce. V odůvodnění správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobce je dítětem cizince, který má na území České republiky povolen trvalý pobyt. Na území České republiky pobývá matka žalobce na základě povolení k trvalému pobytu. Jelikož byl žalobce v době rozhodování již zletilý, správní orgán I. stupně posuzoval, zdali je nezaopatřeným dítětem. Uzavřel, že žalobce není nezaopatřeným dítětem ve smyslu § 11 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře, jelikož nepředložil doklad prokazující, že se od dosažení zletilosti až do současnosti soustavně připravuje na budoucí povolání. Studium žalobce v Centru vzdělávání Valentina Winkler s.r.o. totiž nebylo možné postavit na roveň studiu na střední nebo vyšší odborné škole, neboť se nejednalo o instituci zařazenou v seznamu vzdělávacích institucí dle § 15 zákona o státní sociální podpoře a dle vyhlášky č. 19/2014 Sb. Centrum tedy není školou dle školského zákona, nemusí se jím řídit a nemá akreditaci Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy; naopak se jedná o soukromou osobu vykonávající podnikatelskou aktivitu dle zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání. Žalobce jiné potvrzení o studiu v průběhu správního řízení nepředložil, navíc studium v dané instituci ukončil ke dni 14. 8. 2014. Správní orgán I. stupně dále hodnotil, zda rozhodnutí nebude znamenat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce. Zdůraznil, že žalobce přicestoval do České republiky až 1. 3. 2014 a na území České republiky nemá kromě rodiny jiné přátele. Matka žalobce má na území České republiky povolen pobyt již od roku 2004, tudíž po dobu deseti let nesdílela s žalobcem společnou domácnost; naopak otec žalobce nemá na území České republiky upraven pobyt a žije na Ukrajině. Dospěl k závěru, že žalobce může vést rodinný život na Ukrajině společně s otcem, jak tomu bylo do přicestování žalobce do České republiky a rovněž na území Ukrajiny může absolvovat další studium.
20. O odvolání žalobce rozhodla žalovaná dne 14. 9. 2015 žalobou napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Žalovaná se zcela ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně, že žalobce není zletilým nezaopatřeným dítětem, neboť se soustavně nepřipravuje na budoucí povolání. Odkázala na příslušná ustanovení zákona o státní sociální podpoře a konstatovala, že žalobce již své studium ukončil a nadto studoval český jazyk, který však není dle jmenovaného zákona cizím jazykem.

IV. Posouzení žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

21. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).
22. Žaloba není důvodná.
23. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
24. Podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.
25. Podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.
26. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
27. Podle § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nezaopatřenost dítěte se posuzuje podle zákona o státní sociální podpoře. Pro účely tohoto zákona se nezaopatřeným dítětem rozumí rovněž cizinec nejdéle do 26 let věku, který nepřetržitě studuje na střední nebo vysoké škole v cizině a Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy nevydalo rozhodnutí o tom, že toto studium je postaveno na roveň studia na středních nebo vysokých školách v České republice.
28. Podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o státní sociální podpoře Za nezaopatřené dítě se pro účely tohoto zákona považuje dítě do skončení povinné školní docházky, a poté, nejdéle však do 26. roku věku, jestliže se soustavně připravuje na budoucí povolání (§ 12 až 15).
29. Podstatou sporu je, zdali žalobce studiem kurzu českého jazyka v Centru vzdělávání Valentina Winkler s.r.o. splnil podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky za účelem soužití cizinců dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
30. Soud nejprve přistoupil k vypořádání žalobní námitky týkající se nedodržení lhůt pro vydání správního rozhodnutí. Žalobce tvrdil, že kdyby správní orgány rozhodly v zákonem stanovené lhůtě, byl by žalobce ještě nezletilým dítětem, a proto by mu bylo povolení k trvalému pobytu bez dalšího vydáno; jelikož správní orgány v této lhůtě nerozhodly, žalobce v mezidobí zletil, tudíž musel prokazovat splnění podmínky nezaopatřenosti.
31. V této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2018, č.j. 1 Azs 397/2017-31, ve kterém se zabýval skutkově obdobnou situací, kdy cizinec

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

z důvodu nedodržení lhůt pro vydání rozhodnutí ze strany správních orgánů, překročil věkovou hranici 26 let, a nemohl tak být nadále považován za nezaopatřené dítě. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že je třeba vycházet z obecně platné zásady, dle které je pro rozhodování správních orgánů v prvním stupni rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, poukázal na své předchozí rozhodnutí čj. 2 Azs 163/2017 – 35 k němuž v bodě [17] uvedl následující: „ ... Nejvyšší správní soud potvrdil postup správních orgánů, které rozhodovaly ke dni vydání rozhodnutí, i když to bylo z pohledu žadatele nespravedlivé. Soud zde zdůraznil, že aplikace principu, podle něhož by správní orgán rozhodoval ke dni marného uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí, může být sice v některých případech pro účastníka řízení příznivější, v některých případech naopak může účastníka řízení znevýhodňovat. Dodržování této zásady tak v zásadě nelze považovat za „přepjatý formalismus“, ale za interpretaci příslušných procesních předpisů dle ustálené judikatury a v souladu se zavedenou správní praxí. Zdůraznil, že takový postup je obecně v zájmu právní jistoty účastníků řízení, byť v konkrétním případě nemusí být ku prospěchu stěžovateli. Za zjevně neudržitelný z důvodu příkrého rozporu s ústavním principem právní jistoty a předvídatelnosti práva označil postup, „kdy by správní orgány případ od případu rozhodovaly tu jednou podle stavu ke dni vydání rozhodnutí, tu podle stavu ke dni uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí, či případně podle stavu k jinému datu, vždy však dle stavu, jenž je příznivý pro věc žadatele“.

[18] Na názoru, že by vybočení z této zásady představovalo zásah do zásad právní jistoty a předvídatelnosti rozhodování (jak byly definovány Ústavním soudem např. v nálezech ze dne 27. 3. 2003, sp. zn. IV. ÚS 690/01, ze dne 12. 12. 2013, sp. zn. III. ÚS3221/11, či ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 253/03), Nejvyšší správní soud setrhuje i v nyní projednávaném případě. Připuštění možnosti, aby správní orgány rozhodovaly nejednotně podle prospěchu žadatele, by zcela jistě byly i v rozporu s účelem samotného zákona o pobytu cizinců. Pokud § 66 odst. 1 písm. d) umožňuje udělit trvalý pobyt žadateli, který je nezaopatřeným dítětem, je zjevně proti smyslu tohoto ustanovení udělit tento pobytový titul někomu, kdo již vymezené zákonné podmínky nesplňuje, např. proto, že je mu již více než 26 let, že zanechal studia, a podobně. Pokud by se správní orgán I. stupně měl řídit názorem krajského soudu, musel by [v případě naplnění ostatních podmínek dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců] nyní vyhovět žádosti žalobkyně o trvalý pobyt, i když je jí v tomto okamžiku již téměř 30 let. Takové důsledky nepovažuje Nejvyšší správní soud za žádoucí, a to i přesto, že samotné překročení věkové hranice 26 let není důvodem pro zrušení trvalého pobytu uděleného dle zmíněného ustanovení (jak vyplývá z § 77 zákona o pobytu cizinců). ...

[20] Krajskému soudu je nicméně nutno přisvědčit, že správní orgán I. stupně v daném případě postupoval velmi pomalu a neefektivně. Jako obranu proti takovému postupu však zákon stanovuje možnost využití institutu opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu, případně žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 a násl. s. ř. s. Žalobkyně první z uvedených možností využila a stěžovatelka také vydala dvě opatření proti nečinnosti, ve kterých správnímu orgánu I. stupně stanovila lhůtu pro vydání rozhodnutí. Nelze též přehlédnout, že i sama žalobkyně v několika případech žádala o prodloužení lhůty k doplnění své žádosti, a taktéž přispěla – byť v mnohem menší míře než správní orgán - k průtahům v řízení. Nejvyšší správní soud konstatuje, že i když v případě stěžovatelky nebyla uvedena obrana efektivní, nelze obecně přijmout závěr, že by v případě neúspěchu uplatnění těchto prostředků mělo docházet k prolomení obecné zásady správního řízení a že by tak měly správní orgány rozhodovat podle skutkového a právního stavu ke dni marného uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí.“ (srov.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

obdobně rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 17. 6. 2016, č.j. 3 A 38/2014-65, [3483/2016 Sb. NSS]). Uvedené závěry lze vztáhnout i na nyní projednávanou věc.

32. Soud tedy shodně s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu uzavírá, že správní orgány jsou povinny rozhodovat o žádostech o povolení k trvalému pobytu na základě právního a skutkového stavu ke dni vydání jejich rozhodnutí, nikoli ke dni podání žádosti cizincem. Je pravdou, že žalobce podal svou žádost dne 14. 11. 2012 jako nezletilý, přičemž v této době nemusel splňovat podmínku nezaopatřenosti. Soud rovněž přitakává žalobci v tom, že správní orgány měly o jeho žádosti rozhodnout bezodkladně, nejpozději ve lhůtě 60 dnů od podání žádosti dle § 169 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Pokud by totiž správní orgány rozhodly o žádosti žalobce v zákonem stanovené pořádkové lhůtě, byl by žalobce stále nezletilým dítětem, a podmínku nezaopatřenosti by splňovat nemusel. Domníval-li se však žalobce, že správní orgány rozhodují příliš dlouho, mohl sám požádat příslušný nadřízený správní orgán o vydání opatření proti nečinnosti dle § 80 odst. 3 správního řádu, případně se dále bránit před správními soudy v řízení na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 až § 81 s.ř.s. Žalobce sice požádal svým podáním ze dne 18. 2. 2014 o urychlení vydání povolení k trvalému pobytu, avšak tato žádost adresována přímo správnímu orgánu I. stupně, nikoli nadřízenému správnímu orgánu, byla podána až v okamžiku, kdy již byl žalobce zletilý.
33. Vzhledem k tomu, že správní orgány v zákonem stanovené lhůtě nerozhodly, změnilo se v důsledku plynutí času právní postavení žalobce, který se stal dosažením 18 roku věku zletilým. Správní orgány za nastalé situace správně vyzvaly žalobce výzvami ze dne 11. 10. 2013 a ze dne 16. 7. 2014, aby prokázal, že je nezaopatřeným dítětem dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců (srov. rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 17. 6. 2016, č.j. 3 A 38/2014-65, [3483/2016 Sb. NSS]), přičemž s ohledem na citovanou judikaturu soud v postupu správních orgánů neshledává porušení zásady *in favorem libertati*, když zde ani žádné nejasné okolnosti nenastaly.
34. Žalobce doložil hned několik písemností týkajících se jeho studia elektrotechniky na Ukrajině probíhajícího do 28. 6. 2014, a rovněž tak potvrzení o absolvování kurzu českého jazyka v období od 15. 7. 2014 do 14. 8. 2014. Dle názoru soudu však nebylo v řízení prokázáno, že by žalobce ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tj. ke dni 25. 11. 2014, a ani ke dni vydání rozhodnutí žalovaného, tj. ke dni 14. 9. 2015, studoval, a byl tak nezaopatřeným dítětem dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o státní sociální podpoře ve spojení s § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce měl ve správním řízení dostatečný prostor prokázat, že na území České republiky studuje, tuto skutečnost však neprokázal. S ohledem na to, že ke dni rozhodování správních orgánů, žalobce nestudoval, a nebyl proto nezaopatřeným dítětem, soud považuje za správný postup správních orgánů, které žádost žalobce zamítly dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. S ohledem na to, že žalobce prokazatelně ke dni vydání rozhodnutí správních orgánů nestudoval, považuje soud za nadbytečné zabývat se tím, zda kurz českého jazyka zašitovaný společností Valentina Winkler s.r.o. Centrum vzdělávání je, či není studiem dle § 12 zákona o státní sociální podpoře.
35. Odmítnout je třeba i tvrzení žalobce, že se soustavně připravoval na výkon budoucího povolání, když se připravoval na přijímací zkoušky na vysokou školu. Odhlédne-li soud od skutečnosti, že tvrzení žalobce je toliko obecné a že žalobce v průběhu správního řízení před orgánem I. stupně, v odvolacím řízení a ani v řízení před správním soudem, nedoložil svá studia na vysoké škole, nebo alespoň listinu osvědčující, že byl na vysokou školu přijat,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

je třeba konstatovat, že samostatná příprava žalobce na přijímací zkoušky není studiem dle § 12 zákona o státní sociální podpoře. Za studium na vysoké škole lze považovat pouze faktické studium, tedy situaci, kdy je osoba zapsána ke studiu na konkrétní vysoké škole, a nikoli na pouhou přípravu na něj.

36. Tvrzení žalobce, že musel soustavnou přípravu na budoucí výkon povolání přerušit pro nezákonný postup správních orgánů a pro bezpečnostní a politickou situaci na Ukrajině, považuje soud za velice obecné a zcela účelové. Soud zdůrazňuje, že žalobce neuvedl, jakým konkrétním způsobem měly správní orgány svým nezákonným postupem žalobcovo studium omezit, ani jakým konkrétním způsobem měla být jeho studia ovlivněna bezpečnostní a politickou situací na Ukrajině. Soud tedy pouze v obecné rovině konstatuje, že žádné žalobcem namítané porušení práv správními orgány nezjistil. Naopak se soud domnívá, že bylo plně v moci žalobce ovlivnit, zdali bude, či nebude studovat na Ukrajině, případně v České republice.
37. Za zcela nedůvodnou považuje soud žalobní námitku nepřezkoumatelnosti žalobou napadených rozhodnutí pro absenci posouzení jejich přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Soud poukazuje na to, že žalobce ve správním řízení ani v žalobě neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by svědčily o tom, že žalobou napadeným rozhodnutím může být nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života. Takovéto skutečnosti přitom nevyplynou ani ze správního spisu.
38. Správní orgány zamítly žádost žalobce dle § 75 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dle něhož nebyly povinny zkoumat přiměřenost rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců na rozdíl od případů zamítnutí žádosti dle § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány tak neměly ze zákona povinnost zkoumat přiměřenost rozhodnutí. Přesto tak učinily a posouzení přiměřenosti rozhodnutí je obsaženo na str. 4 rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že zamítnutí žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života žalobce. Žalovaný se s tímto posouzením ztotožnil. Správní orgány poukázaly na to, že žalobce přicestoval do České republiky až v březnu roku 2014 (správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí v listopadu roku 2014) a na území České republiky neměl žádné přátele, jak sám uvedl během svého výslechu dne 12. 5. 2014. V České republice měla povolen pobyt pouze jeho matka, která zde žije minimálně od roku 2004. Dovídaly tak, že matka žalobce od roku 2004 se žalobcem nesdílela společnou domácnost. Na druhou stranu otec žalobce na území České republiky povolen pobyt neměl a v České republice se nenacházel. Soud se s výše uvedeným posouzením správních orgánů ztotožňuje a dodává, že vzhledem k tomu, že žalobce těsně před příjezdem do České republiky dostudoval střední školu a ukončil praxi v oboru elektromechaniky na Ukrajině, musel mít právě na Ukrajině, na rozdíl od České republiky, vybudováno stabilní rodinné i sociální zázemí. K námitce žalobce, že správní orgány nezkoumaly nepřiměřenost dopadů žalobou napadeného rozhodnutí do života jeho matky; soud uvádí, že účastníkem správního řízení byl pouze žalobce, nikoli jeho matka a v dané věci nebyla podána ani společná žádost žalobce a jeho matky. Zákon o pobytu cizinců nikterak neupravuje povinnost správních orgánů zabývat se a zjišťovat, zdali žalobou napadeným rozhodnutím nedojde k zásahu do rodinného či soukromého života třetí osoby, která není účastníkem správního řízení.
39. Zdejší soud je obeznámen se závěry Nejvyššího správního soudu obsaženými v rozhodnutí ze dne 27. 1. 2012, č.j. 8 As 34/2011-85 a dále v rozhodnutí ze dne 22. 11. 2017, č.j. 6 As 348/2017-26, v němž Nejvyšší správní soud poukázal „na článek 8 Úmluvy o ochraně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

lidských práv a základních svobod, který zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. srpna 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30). Veřejná moc tak může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout, pouze pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli. “ Jak již uvedeno výše soud žádné okolnosti, pro které by bylo možno žalobou napadené rozhodnutí považovat za nepřiměřené, v případě žalobce neshledal.

40. Soud pro úplnost uvádí, že žalobní námitky, dle kterých měla žalovaná porušit základní zásady své činnosti dle § 2, § 3, § 4 správního řádu, byly žalobcem uplatněny toliko v obecné rovině, nikterak je blíže nespecifikoval a nevyplývá z nich jaká konkrétní porušení v napadeném rozhodnutí či v řízení jemu předcházejícím spatřuje. Soud proto rovněž pouze v obecné rovině nad rámec shora uvedeného konstatuje, že v dané věci neshledal porušení základních zásad zakotvených v § 2, § 3 a § 4 správního řádu a považuje skutkový stav zjištěný správními orgány za dostatečný a splňující požadavky dané § 3 správního řádu. Rovněž tak soud neshledal ani pochybení správních orgánů při hodnocení důkazů ve správním řízení.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

41. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, základními zásadami správního řízení a ustálenou judikaturou soudů, dále soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
42. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšné žalované však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. dubna 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.